

[Ole Vig Jensen]

fortsat ønsket at fastholde en generel ordning for kommunerne.

Vi medvirker til en hurtig udvalgsbehandling.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne takke et flertal af ordførerne for tilslutning til forslaget. Det er ikke overraskende – som det også er nævnt af flere af ordførerne, er det en del af det forlig, der er indgået om finanslovsforslaget for 1993 – men det giver mig alligevel anledning til et par bemærkninger.

Socialdemokratiets ordfører, hr. Jørn Pedersen, nævner problemet med medicinbesparelser som en følge af aftalen med Amtsrådsforeningen – besparelser, der er indregnet med virkning fra 1993. Her er der to opfattelser: regeringens opfattelse af, at vi har nået sparemålet, og Amtsrådsforeningens opfattelse af, at vi ikke har nået sparemålet.

Jeg vil gerne under udvalgsarbejdet gøre rede for de to forskellige opfattelser. Men det er altså regeringens principielle opfattelse, at man har nået sparemålet med det, regeringen havde lovet, og det, der er indeholdt i finanslovaftalen, bl.a. med hensyn til fastkronetilskuddet m.m.

Både hr. Erik Larsen, fru Pernille Frahm og hr. Poul Nødgaard var inde på spørgsmålet om dette, at der er tale om kollektive foranstaltninger.

Jeg vil gerne sige, at det er en helt nødvendig forudsætning for aftaler mellem kommunerne og regeringen, at man ikke vejer hver enkelt kommune på de beslutninger, der træffes i den enkelte kommune. Så ville det være direkte statsstyring af, hvor mange udgifter en kommune skulle afholde på delområder. Det er i selvstyrets interesse, at man ser alle kommuner under ét, at der altså er den rummelighed, at nogle kommuner har særlige problemer, de kan imødegå, mens andre kommuner ikke har problemer med samme tyngde, altså at man har en bevægelighed inden for en totalramme.

Det, der har regeringens interesse, er jo, hvor meget det samlede offentlige forbrug er, og herunder hvor meget det samlede amtslige forbrug og hvor meget det samlede primære kommunalforbrug er. Inden for denne ramme er det op til kommunerne selv at agere. Kommunernes talsmænd har gennem årene fremført det synspunkt, at man ikke ønsker aftaler

møntet på delkommuner, men man ønsker aftaler, der omfatter alle kommuner under ét. Det gælder også treårsaftalen, herunder aftalen om skattevilkår for 1993, altså den aftale, der ikke blev overholdt, hvor det i aftalen jo hed, at man skulle ned på skattniveauet for 1990. Det nåede man ikke, men målet var kollektivt. Der var altså plads til, at kommuner gjorde en stor indsats, og til, at kommuner, der havde det særlig svært, måske kunne lade være med at nå skattemålet, nemlig niveauet for 1990. Det lå i den kollektive afgørelse.

Der lå også noget andet: at det alene er et kommunalt ansvar, om man når målet, altså at det har noget at gøre med solidaritet. Lever den enkelte kommunalbestyrelse op til aftalen, som deres egne repræsentanter har indgået med regeringen, eller gør man ikke? Er viljen til stede?

Når vi efterfølgende måtte konstatere sammen med Kommunernes Landsforening, at målet ikke var nået, var det en fælles erkendelse. Det var ikke noget, regeringen måtte postulere. Kommunernes Landsforening beklagede for så vidt, at det ikke var lykkedes for kommunerne at nå målet. Der måtte vi sige det samme til Kommunernes Landsforening, som flere ordførere her havde sagt, nemlig at det i den enkelte kommunalbestyrelse ville opfattes som mere retfærdigt, hvis de, der havde sat skatten ned eller havde nået målet for 1990-niveauet, kunne få den rentefri ydelse. Kommunernes Landsforening måtte efter en drøftelse i bestyrelsen meddele regeringen, at den ønskede, at når aftalen var kollektiv, så ville dette, at man ikke fik de rentefri lån, også skulle udmøntes kollektivt, altså ses for alle kommuner under ét.

Jeg kan sige det på den måde, at Kommunernes Landsforening fik lov til selv at vælge, om man ønskede en model, hvor der var selektiv rentebetaling, eller man ønskede kollektiv rentegodtgørelse over bloktilskuddet, og præcis den samme valgmulighed har Amtsrådsforeningen fået, nemlig om man ønskede, at det var det enkelte amt, der skulle afregne for sig selv, eller man skulle afregne under ét.

I begge tilfælde har man sagt, at da det er en kollektiv afgørelse, ønsker man også, at betalingen skal foregå kollektivt, og det synspunkt har jeg bøjet mig for, selv om jeg godt kan se, at der også kan være et rigtig argument i det